

om at fuldbyrde Dommen, skulde være nogen Fare tilstede, ja, saa begriber jeg ikke, hvad der tænkes paa. Mener man maatte, at naar det er en politisk Modstander, som er blever dømt til Døden, saa skulde han blive behandlet paa den Maade, at han f. Ex. blev mishandlet og pint, inden Hovedet blev hugget af? Er der virkelig Noget, der tror, at Autoriteterne vilde pine og plage ham forinden Eksekutionen? Hvis de havde saadanne Tendenser, saa havde de jo fuld Leilighed til at tilfredsstille dem, forinden Dommen var falder, og det er derfor mærkeligt, at man først finder, at Faren springer frem, naar vi komme til det allerfjødste Trin af Retsfølgningen. Men jeg vil gjentage, at den Tale om Fare har intetsteds hjemme; det er en Fantasi. Jeg tror, at jeg personlig mere end nogen af de Herrer i Thinget har havt Leilighed til at kunne dømme herom, da jeg i nogen Tid har stiftet personligt Bekjendtskab med vore straffeexerterende Autoriteter. Det var i Tider, som vare mere politisk bevægede, end vi have havt dem maatte siden 1849 eller ialtfald siden 1853—54. Det var paa en Tid, hvor der gik stærke Dønninger efter den provisoriske Finantslov, og hvor alle de ledende Mænd af Oppositionen her i Salen vare under Tiltale og havde Udsigt til at komme i Fængsel; men jeg vil give Autoriteterne det Vidnesbyrd, at jeg med Hensyn til Straffens Eksekution har fundet dem i alle Henseender meget milde. Dette er Noget, som ikke blot gjælder mig personlig, men jeg har havt Leilighed til at gjøre endel Erfaringer, og saalangt som de strække sig, har jeg kun set det Samme. Jeg har set det overfor Socialdemokrater og overfor almindelige Forbrydere, og saavidt jeg har kunnet se, have Autoriteterne udmærket sig ved en Liberalitet, som jeg er tilbøielig til at tro inærere gif for vidt end ikke vidt nok. Dette tror jeg, at Enhver, som kjender Forholdene, vil indrømme, og saa skulde man nu være bleven saa angst for, at naar det forresten meget lidet tænkelige Tilfælde skulde indtræffe, at en politisk Modstander blev dødsdømt, saa skulde der hos Autoriteterne, efterat de havde havt Leilighed til at pine Bedkommende ved Hjælp af vor nuværende kriminelle Retspleie, som ingen af de Herrer har foreslaaet forandret, naar det kom til Slut, efterat Dødsdommen var fældet, opstaa den djævelske Hyst af pine den dødsdømte Mand, inden Hovedet blev hugget af ham? Jeg tror ikke, at en ædruelig Logik kan faae dette til at passe sammen med Virkeligheden. — Der er i Mindretallets Betænkning Tale om, at denne fra alle andre Straffe væsens-

forskjellige Straf maatte udføres paa denne særlige Maade. Jeg vil spørge, hvad de Herrer forstaa ved Ordet „væsensforskjellige Straf“, og hvilken Tanke de forbinde dermed? Ganste vist er Dødsstraffen væsensforskjellig fra alle andre Straffe, men denne Væsensforskjæl taler netop imod Mindretallets Standpunkt. Mener Mindretallet, at Dødsstraffen har den Væsensforskjæl fra alle andre Straffe, at den udelukker enhver Mulighed for en senere Berigtigelse? Enhver Anden end en dødsdømt Mand kan der dog ydes nogen Dpreisning, naar det senere viser sig, at han uretkelig er dømt; men naar Dødsstraffen er fuldbyrdet, saa bortfalder denne Mulighed, og derfor har jo med Rette Ordet: Justitsmord, siden det store Justitsmord for 1900 Aar siden i Palæstina fandt Sted, været en Gru for alle kristelige Nationer. Altsaa Dødsstraffens Væsensforskjæl fra alle andre Straffe er den, at den udelukker Muligheden af enhver senere Berigtigelse, men det, at man stadig maa tænke paa denne Mulighed, som ikke kan ryddes bort, kan dog aabenbart ikke kvalificere Dødsstraffen til at være et særlig offentligt Skuespil. Men hvis de Herrer mene, at Dødsstraffens Begrundelse er forskjellig fra alle andre Straffe, og at den af den Grund kræver en særlig Udførelse, da vil jeg indrømme, at Begrundelsen er forskjellig. Det er vist med Dødsstraffen, som — for at bruge en Lignelse — naar en Lærer i en Skole har opgivet at kunne rette sine Elever ved Tugt og han tager den vanartige Dreng og smider ham ud. Dødsstraffen er en Udsmidning af Samfundet, en Falliterklæring fra Samfundets Side. (Indsigelse.) Hvis dette er en Udbrydelse, saa siger jeg, at den Lærer, der smider Eleven ud, har opgivet at virke for den Opgave, der er hans Opgave. Det er hans Opgave at se at faae ham til et bedre Mennefte. Hvis det er det, der lægges Vægt paa, at Dødsstraffen er en Udsmidning, saa kan jeg ikke se, hvad der kan kvalificere den til at foregaa paa anden Maade end andre Straffe; thi naar man skal begrunde Dødsstraffen, og som man jo siger, det er Samfundets Nødværge overfor Forbryderen, saa sfjønner jeg ikke, at det, at Nødværge skal bruges og er en Nødvendighed, en sørgelig Nødvendighed, kan give Stafottet en særlig Afkomst til offentlig Udstilling. Jeg tror derfor, at naar man har søgt at begrunde den offentlige Henrettelse ved Betragtning over selve Straffen, saa kommer man ingen Begne. Naar man vil godtgjøre, at der skulde ligge noget særlig Afkrækkende i den offentlige Henrettelse fremfor i den begrænsede offentlige